

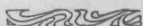

Ljubim te, Marija!

Ljubim te, o Mati moja,
tvoj otrok naj zmiraj bom
čista vedno naj bo duša,
da bo v srcu sreče dom.

Ti me vodi, o Marija:
tvoja moč naj bo z menoj! —
V raju boš Kraljica moja,
jaz otrok ljubeči tvoj . . .

O. E. B.

Čujte glas Marijinega zvončka!

3. Bodí vljuden!

Poučil si že, mili zvonček Marijin, našo ljubo deco, kako naj se vede do sebe, da bo v resnici pobožna; povedal si, kako naj izkazuje svojo vdanost do Boga. Danes jim pa zakličí in razloží, kako naj se vedejo do drugih ljudi — do svojega bližnjega. Dopovej jim, kako naj bodo vljudni do vsakoga.

Sveta vera nas uči, da so vsi ljudje otroci nebeškega Očeta, torej vsi bratje in sestre med seboj. Naš Zveličar je večkrat in jako odločno zahteval, da moramo ljubiti svojega bližnjega. Še takrat, ko se je poslavljál od svojih apostolov, je zopet zatrdil: »Ljubite se med seboj, kakor sem jaz vas ljubil. V tem bodo vsi spoznali, da ste moji učenci, če imate ljubezen med seboj.«

Prav isto želi tudi Marija od vseh otrok, ki so se posvetili njeni službi. Marija se je, ko je bila še na zemlji, prav posebno odlikovala v tej čednosti. Že o njeni mladosti piše sv. Ambrozij: »Marija ni bila nikdar mračnega obraza, nikdar predrzneга govorenja. Kdaj je le s pogledom razžalila starše? Kdaj je prišlo do najmanjše needi-

nosti med njo in sorodniki?« O Marijinem življenju nam le malo pove sveto pismo, a o tem, kako je bilo ljudomilo njeno srce, nam pa pripoveduje v dveh dogodkih. Kako lep zgled ponižne vljudnosti nam je pokazala Mati božja, ko je obiskala svojo teto sv. Elizabeto! Ni ji bilo žal dolge in težavne poti v judovsko gorovje. In ne le kar mimogrede je oveselila s tem obiskom svojo teto, marveč ostala je pri njej in ji stregla tri mesece. — Kako vzorno vljudnost je razodevala Marija pri ženitnini v Kani Galilejski! Ni šlo tu za veliko reč. Opazila je le malo zadrego, da bi svatje ne bili kaj nevoljni na ženina in nevesto, če bi ne bili dovolj postreženi. Pa Marijino rahločutno srce je hotelo odstraniti tudi to neprilичnost in pomagati v neljubi zadregi. In ta mila sočutnost je tako genila Jezusa, da je na ljubo svoji Materi storil prvi čudež.

Iz tega lahko razvidiš, kako zelo so Mariji všeč oni otroci, ki se odlikujejo po vljudnosti. Pa saj že vsaka navadna dobra mati želi in zahteva, da se njeni otroci radi imajo med seboj; kolikanj bolj naša najboljša nebeška Mati!

Kdo pa je v resnici vljuden?

Preden ti to pojasnim, moram omeniti, da vljudnost je pravzaprav le druga beseda za krščansko ljubezen do bližnjega, v kolikor se razodeva na zunanje v besedi in dejanju, v dostojnem in prikupnem vedenju. V resnici vljuden more biti le tisti človek, ki ima dobro in plemenito, za blagor bližnjega čuteče srce. Ako si torej hočeš pridobiti pravo vljudnost, moraš najprej odpraviti iz srca vso jezo, zavist in sovraštvo, pa gojiti v njem blagohotnost in nesebičnost pa tako nežno sočutnost, ki se veseli z veselim in žaluje z žalostnim, kakor jo priporoča sv. apostol Pavel. Glej, taka srčna dobrota in plemenitost je neizogibno potrebna podlaga in priprava za krščansko vljudnost.

Vljuden bodi v besedah! Z besedo naznanjamo vsem naokrog, kaj mislimo in kaj čutimo: beseda je zrcalo našega srca. Ako sliši bližnjik iz tvojih ust kako sirovo ali grešno besedo, ali ne bo po pravici sodil: »No, ta otrok je pa kaj hudobnega srca!«

Tvoje besede naj bodo čiste. Bog obvaruj, da bi s tvojega jezika prišle nesramne besede; Bog obvaruj,

da bi tvoje besede zapeljale kakega tovariša v greh! Kot pekla se boj takih besedi — saj vodijo naravnost v pekel. Če je slišal sv. Stanislav le količkaj spotakljivo besedo, besedo, ki je bila le malo nespodobna, je bil tako užaljen, da je omedlel. Njegov oče je prosil obiskovalce, ki so prihajali k njemu, naj nikar ne izpregovoré nobene nespodobne besede vpríčo njegovega nedolžnega sinčka, ker se je bal za njegovo zdravje. O sv. Stanislav! tvoj zgled naj posnema naša deca!

Varuj se skrbno vsake kletvine. Kletvine morejo priti le iz sirovega srca. Vsakemu dobremu človeku se kletvina gabi. Kletvina je grda razvada propadlih ljudi. — Ti se pa šteješ med gojenčke Marijinega vrtca.

Varuj se sirovih, prostaških besedi. Če ti starši ali učitelji kaj zapovedó, hitro stori, ne ugovarjaj! Ne izgovarjaj se — dober otrok samo stori, kar se mu ukaže, — pa je mir besedi! — Tonček je v šoli poprosil sosedovega Miha, naj mu posodí pero. Mihec je sirovo zavpil nad njim: »Ti grda lenoba, še peres ne prinese v šolo! Potepuh!« Za nameček ga je parkrat sunil. To je pa videl pridni Bernard. Hitro je stopil k malemu revčku, mu posodil pero in ga potolažil: »Nič ne jokaj! Kaj pa je, če te je Mihec osuval! Kar pozabi!« Skozi solze je zrlo Bernarda hvaležno oko revčkovo. — Človeka razveseli prijazna in vljudna beseda, neprijazna in sirova beseda ga pa zapeče in navda z žalostjo. Pazi torej, da bodo tvoje besede vedno vljudne in prijazne; vsakemu, tudi siromaku, privošči prijazno besedo.

Vljudno naj bo tudi vse tvoje vedenje. Ljudje sodijo iz vedenja, kakšen je človek. In to po vsi pravici. Sirov človek se ne more lepo in vljudno vesti, dober človek ne sirovo.

Bodi vljuden do staršev, do predstojnikov, do tovarišev — skratka do vseh ljudi povsod, vselej. Vedi se vljudno v domači hiši do staršev in bratcev in sestic. Delaj s svojim vedenjem veselje svojim staršem — svojim manjšim bratcem pa bodi v zgled. — Bodi vljuden na poti v šolo. Vljudni otroci ne postajajo in ne kričé po cestah, se ne pretepajo in ne mečejo kamenja. Tujce lepo pozdravljaj in bodi vljuden do njih, da bodo šli iz tvojega kraja z mislijo: »No, tu so pa otroci res dobri in vljudni!«

Bodi vljudnega vedenja v šoli do učiteljev in součencev. Ne smeš jeziti gospoda učitelja in ne smeš svojim součencem napravljati žalosti. Vedi se tako, da te bo lahko učitelj stavil v zgled drugim: »Tako se morate vsi obnašati, kot se ta, ki je v Marijinem vrtcu.«

Vljudnost se pokaže zlasti s postrežljivostjo. Postrežljiv otrok hitro in rad izpolni želje in prošnje in ukaze drugih in se tuptam odreče kaki stvari samo zato, da ustreže drugim. Postrežljiv je bil Silvij, ki je šel v šolo z velikim kosom kruha v roki. Dala mu ga je skrbna mamica, da bi ne bil njen Silvij lačen. Pa je prišel po poti strgan ciganček. Poželjivo je uprl svoje oko na lepi kos kruha. Silvij je videl njegov pogled, hitro je stopil k cigančku in mu podal kos.

Postrežljiv je bil tudi Kraljev Narte. Šel je iz mesta. Na cesti je došel staro Planinškovo mater, ki so nesli velik zavoj. Utrujeni so bili mati in pogosto so morali počivati. Narte je bil spočit, zato se je brž ponudil materi in jim je dober kos poti nesel težki zavoj.

Postrežljiv je bil tudi Bernadov France, ki je v šoli posodil tovarišu svojo knjigo in gospodu katehetu hitro pobral svinčnik, ko jim je padel na tla. — Postrežljiv pa ni bil Cenek, ki je v cerkvi sedel v klopi in se ni hotel umakniti Ševljevi materi, ki tako težko stoje, ker jih bole noge.

Še najlepše pa se izkaže tvoja vljudnost, ako si usmiljen do ubogih in trpečih ljudi. Če jim sam ne moreš pomagati in jih utolažiti, pa poprosi zanje svoje starše in druge dobrotnike, naj jim olajšajo njih bedo. Kako krasen zgled usmiljene vljudnosti vam je zapustil vaš mladinski vzornik sv. Alojzij! Njegova vljudnost je bila junaška. Ni se bal streči kužnim bolnikom, dasi je lahko vedel, da je to zanj smrtna nevarnost. In res je obolel in daroval svoje dragoceno življenje kot žrtev vljudnosti do svojega bližnjega. Zato lahko rečemo, da ta ljubljenec Marijin — sv. Alojzij — ni le patron deviške nedolžnosti, marveč tudi patron vljudnosti ali krščanske ljubezni do bližnjega.

Blagor otroku, ki ga zvesto posnema!

